

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

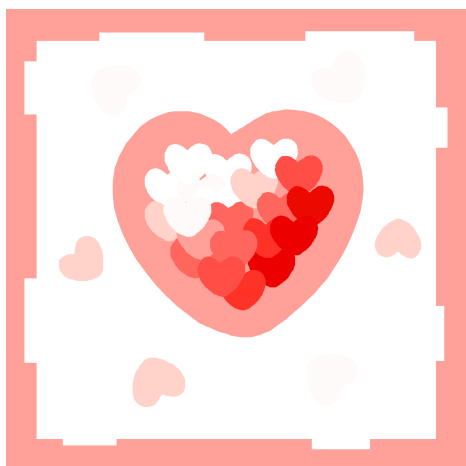
pro Jirkov a okolí, prosinec 2007 (č.46)

POVINNOST bez lásky činí mrzutým.

ODPOVĚDNOST bez lásky činí bezohledným.

SPRAVEDLNOST bez lásky činí tvrdým.

MOUDROST bez lásky činí hrozným.

PŘÁTELSTVÍ bez lásky činí falešným.

POŘÁDEK bez lásky činí malicherným.

ČEST bez lásky činí domýšlivým.

MAJETNOST bez lásky činí lakomým.

VÍRA bez lásky činí fanatickým.

ŽIVOT bez lásky je nesmysl.

ALE ŽIVOT V LÁSCE je štěstí a radost.

Je čas na adventní předsevzetí...

Svátky v prosinci:

- 4.12. svatá Barbora, patronka horníků, patronka Otvic
- 6.12. svatý Mikuláš, biskup, patron Boleboře
- 8.12. Panna Maria počatá bez poskvrny prvotního hříchu
- 13.12. svatá Lucie, prvokřesťanská mučednice
- 25.12. Slavnost Narození Pána Ježíše Krista
- 26.12. svatý Štěpán, prvomučedník
- 27.12. svatý Jan, apoštol a evangelista
- 28.12. svatá Mlád'átka betlémská, mučedníci
- 31.12. Svátek Svaté Rodiny (Ježíše, Marie, Josefa)

Adventní věnec

Pozvánky na prosinec:

* **Společenství pro všechny** se koná každý pátek po večerní mši svaté (17.45 - 19.00 hod.) v učebně na faře. Na programu je buď beseda na určité téma, nebo promítání. Všichni jsou srdečně zváni!

* V sakristii kostela v Jirkově a Strupčicích je možno zakoupit **křesťanské vánoční pohlednice** (3 Kč), stolní a nástěnné **kalendáře**.

* V sobotu 8.12. po mši svaté následuje krátká pobožnost a **zasvěcení farnosti Panně Marii**.

* V neděli 9.12. je mše svatá v Sušanech (14.00 h.)

* Ve čtvrtek 13.12. se koná vikariátní setkání kněží v Chomutově, společná mše je v 9.30 hodin.

* V sobotu 1. a 15.12. bude mše svatá na Květnově v 14.00 hodin.

* V pátek 14.12. se koná **zdobení stromků** v jirkovském kostele. Akce je určena dětem. Potom následuje vánoční **besídka**. Začínáme v 15:00 hodin. (Večer budou domů doprovázeni.)

* V sobotu 15.12. po mši svaté (asi v 9:30 hod.) bude **předvánoční úklid** kostela v Jirkově. Kdo můžete, přijďte pomoci.

* V neděli 23.12. bude při mši svaté sehráno **pásmo** adventních a vánočních básní a písní. Připravují děti z klubu L&L.

* Mše na **Štědrý den: Jirkov 24.00 hod. PŮLNOČNÍ (se zpěvy Ženského komorního sboru), Strupčice: 22.00 hod.**

* Mše na Hod Boží vánoční (25.12.): **Jirkov 9.00 hod. Boleboř: 11.00 hod.**

* Mše na sv.Štěpána (26.12.): Jirkov 9.00 hod., Strupčice 10.45 hod., Sušany 14.00 hod.

Stalo se v listopadu:

Křty: Petra Grundzová, Pavel Stupka, Jana Siváková, Patrik Ferenc

Pohřeb: Jan Šitavanc

Pomazání nemocných: svátost posily přijalo 50 věřících.

Kandidát svatosti P. Antonín Š.

D r a z í č a g a n o v á c i ,
včera proběhla pouť kněží k hrobu P. **Antonína Šuránka**, kterou iniciovalo naše slovácké společenství. Na oběd u Petra Krajčoviče v Ostrožské Nové Vsi nás bylo 13 i s P. Pavlíkem. Bylo to moc fajn. V Ostrožské Lhotě koncelebrovalo 25 kněží s otcem arcibiskupem. Kostel byl plný lidí ze Lhoty a okolí. Slíbili jsme a kázáním otce Pavlíka k tomu byli vyzváni se takto scházet na výročí P. Šuránka každý rok, vždy nejbližší úterý k 3. lis-

topadu. V roce 2008 to bude 4. listopadu opět v 15:00. Všechny zdravím a přeji hodně požehnání a milostí ve dnech prožívaných s

církvi vítěznou a trpící. ←Pax Jose

Dušíčková pobožnost se v listopadu konala na hřbitovech v Jirkově, Strupčicích a Boleboři.

Vikariátní setkání kněží s otcem biskupem Pavlem z Litoměřic se konalo v Chomutově 8.11.2007. (zleva: P.Miroslav- Jirkov, P.Jan-vikář, P.Jan- Kadaň, biskup Pavel, Ministrant, P.Řehoř- Litvínov, P.Radim- Chomutov, P.Alois- Chomutov)

Přeshraniční listopadové setkání kněží v Olbernhau (za Brandovem) a příprava pouti na Květnově. Na obrázku moderně postavený katolický kostel (1997).

Z víkendového pobytu dětí na jirkovské faře - foto: z výletu do Mostu. Dvanáct dětí si vyzkoušelo spaní na faře a prožilo spoustu her - i se psem. Někdy zase na viděnou!

Svatý biskup **Mikuláš** nadělil dětem v Jirkově a Strupčicích přes 40 balíčků s laskominami. Foto s Mikulášem v jirkovské sakristii.

Tradiční Pout' mládeže do kostela sv. Mikuláše v **Boleboři**

Jak sbírám turistické známky - Sloup

Tož to bylo tak. Žil, byl jednou jeden Samuel. Samuel študoval na zahradníka, ale ve svojem životě toho moc v zemi neporýpál. Měl totiž v krvi starý rod sklářů. A tož začal vyrábět skleněné čočky a z toho potom všelijaké brýle a dalekohledy. Pobýval rád o samotě a roku 1718 si vytesal do pískovcového štrového útvaru nad obcí Sloup jeskyňu. Tož baže se jmenovala

„Samuelova jeskyňa“ - to aj dovčílkaj. V tej jeskyni žil jako poustevník. Tož, to ale ešte není konec.

V dubnu roku 1735 mu vrchnost nabídla místo na nedalekém skalním hradě a tam žil jako pátý ze sedmi poustevníků až do roku 1742. To mosél utéct před Prušákama. Šel do Prahy a vstoupil do františkánského kláštera u Panny Marie Sněžnej. To ale taky ještě není všecko.

V roce 1756 šmatlál na pouť do Říma. Po svojem návratu (asi 1760) žil jako poustevník na Skalickém vrchu. Nakonec sa usadil v opuštěnej chýši na Svaté Hoře u Příbrami, pravda

toto místo známe - kde ale byl jedne noci zamordovaný a okradený o peníze, které si u něho schovali poutníci. Na jeho památku je na poustevně hradu Sloup umístěna socha s dalekohledem namířeným k obzoru...

Je to tady opravdu zajímavé místo. Už jsem si říkal aj víckrát, že by to chtělo zkusit chvílu bačovat úplně sám, jako tořkaj tí poustevníci. Ale, tož, to mosí nato byt zase nátura. Každopádně se tadyk ty skaliska a pěkná příroda přímo nabízajou, aby sa tu člověk pozastavil a pár dní v klidu popřemýšlál - o tych životních hodnotách a tak.. Kdybyste mě nekdy nemohli na děkanství najit, tož víte, kde mě hledat. Tož se tam taky nekdy stavte! *P.Mirek*

Kamenný oltář

Samuelův příbytek

PATRONOVÉ ČESKÉ ZEMĚ (7.)

SVATÁ LUDMILA, jejíž staré slovanské jméno znělo Lidmila a znamená „lidu milá“, se narodila kolem roku 860, pravděpodobně na hradě Pšov v místech dnešního Mělníka. Její otec Slavibor byl knížetem kmene Pšovů, sídlících

Ludmila na vitráži kostela v Cedar Rapids, USA, s šátkem uškrcení.

především na pravém břehu Labe. Na místě jejího narození na soutoku Labe s Vltavou stál Slaviborův opevněný dvorec, centrum kmene Pšovů, již v desátém století obestavený městem nazvaným Mělník. Manželství Bořivoje I. (+ asi 889) a Ludmily bylo požehnáno třemi syny a třemi dcerami. Po otci vládl nejprve nejstarší Spytihněv I. (+ 905 či 915) a po něm mladší Vratislav I. (+ 13. února 921 patrně při obraně proti Maďarům).

Svatá Ludmila ovlivnila výchovu Václavovu v duchu **křesťanství** a je možné, že uplatňovala své právo na regentství. Jisté je, že Drahomíra, pocházející z hrdého kmene Stodoraňů, toužila po moci. Nepohodlnou Ludmilu vykázala na její venkovské sídlo, **hradisko Tetín** (viz obr.), a v noci na 16. září 921 ji nechala zardousit jejím vlastním závojem. Jména najatých vrahů, Tunna a Gommon,

ukazují, že šlo o Vikingy či

Varjagy, jak se jim říkalo na Rusi. Vrahové, patrně instruováni, přísně dbali na to, aby nebyla prolita krev. Po vraždě z Tetína uprchl i kněz Pavel Kaich, a tak neměla česká kněžna ani církevní pohřeb.

V roce 924 se svatý Václav ujal vlády a nechal Ludmilino tělo převézt do **chrámu sv. Jiří** na pražském hradě, kde je dodnes. Svatá Ludmila se stala nejen patronkou vinařů, babiček, matek a křesťanských vychovatelů, ale především českou spolupatronkou, často nazývanou „matka české země“.

Svatá Ludmilo, oroduj za nás!

Jak o vánocích vzpomínám na své dětství

Teď ve svém věku mám obrácené spaní. V noci špatně spím, usnu ve čtyři ráno a spal bych až do oběda. Ženské v penzionu však mě chodí budit se škodolibými poznámkami. Ale já to obrácené spaní mám už od dětství. Byl jsem nejstarší, naši neměli ještě zkušenosti a tak mne nechali ve dne spát a v noci brečet. Neměl jsem ještě ani rok a už jsem byl v nemocnici na kýlu. Jak jsem se později dozvěděl, že to bylo od věčného breku. Když jsem se vrátil z nemocnice, neměl jsem žádné nehty na ruku ani na nohu, jak jsem je z hladu okousal. Tenkrát se nesmělo po operaci nic jíst. Když se za dva roky narodil náš Vaša, naši už byli chytřejší, a když Vaša chtěl v noci plakat, tatínek zakřičel: „Kluku spi, nebo nedostaneš od maminky snídani.“ A bylo ticho. Za týden po narození mne křtili. Za kmotra jsem měl mít stařečka z Hané, to byl tatínek mé maminky. Ale přijela stařenka s mnoha hanáckými bílými koláčky, jaké u nás tehdy nikdo neznal a dala mi do povijánu 1000 Kč. Můj tatínek s maminkou za tak velký dar místo mne vroucně poděkovali a když stařenka odjela, koupili pařák na brambory pro prasata, poněvadž začínali teprve hospodařit. Inu, Pán Bůh to vždycky dobře zařídí.

Bratr Vaša se brzy naučil chodit a běhat po dvoře, objevil u sousedů ještě menší Boženku a začal za ní chodit. A chodili spolu až do 19 let, kdy on odešel na studia do Prahy a ona šla do kláštera učit se vařit. Ale nevzali se. On emigroval do Ameriky, ona se vdala za Vašova kamaráda. Teď už jsou oba v nebi a těší se tomu ze svých vnoučat na zemi. Já jsem už měl přes 4 roky a pořád jsem neuměl pořádně mluvit. Malý Vaša běhal sice v košilce se zvonečkem, ale mluvit už uměl. „Jožo, řekni Morava, řekni orel, řekni rád.“ Bylo to však nad mé schopnosti ještě dlouho. A tak radši odešel k sousedům.

Měli jsme u nás trojtřídní školu. Náboženství nás učil pan farář, který už učil naše tatínky. Když byl jmenován pro své zásluhy konzistorním radou, museli jsme ho při jeho příchodu do třídy hlasitě zdravít: „Pochválen buď Ježíš Kristus, vítáme Vás, pane konzistorní rado.“ V roce 1929 byla velká zima, děcka seděla ve třídě ve vlnákách a třásla se zimou a tak nebylo divu, že Maňa Pustějovská nápadně zvedala ruku a hlásila: „Pane koňský rado, já musím na stranu.“ Velebný pán jí důstojně odpověděl: „Jdi ty scalátko, když nevydržíš ani trochu zimy.“ Byla zpověď školáků. Stáli jsme v řadě před zpovědnicí. Já jsem šel napřed, pak Vaša. Ten neuměl mluvit potichu, tak jsem slyšel, že se modlil nedbale, že kradl mamince kostkový cukr, že smilnil, že ublížil Prokopovi na zdraví, když ho kopl do nohy při fotbale. Pan konzistorní rada ho kněžsky napomenul, dal mu rozhrěšení, dal mu políbit stolu a řekl: „Řekni mamince, ať už mi pošle tu husu, co mi slíbila“.

Měl jsem deset nebo jedenáct roků, chodil jsem do druhé třídy, vyučoval nás mladý pan učitel Šimíček, který byl náramný muzikant a pokoušel se s námi nacvičit i dvojhlasé sbory. Někdy se i rozčilil, to nás kluky i

pohlavkoval. Přišel ke mně a povídá: „Tobě, Jožo, facku nedám, ty by jsi plakal“. Já mu na to: „Pane učitel, dajťe mně také tu facku, lebo kluci mě zbijú jak půjdem ze školy“. Já jsem na to všechno zapomněl, ale potkali jsme se až po 20 letech a pan učitel mi to s velkou radostí vyprávěl, jaká to byla krásná léta... Teď je budu mít až v nebi. Deo gratias! F.R.

Letošní podzim navštívili Velehrad paní Fibírová s paní Jermilovou kvůli exerciciím - duchovním cvičením a stejně tak na další turnus, tentokrát určený kněžím, přibyli P. Mirek a P. Alois. Velehrad je místo cyrilometodějské, kde by se měla víra naše stále obnovovat a nacházet onu ryzost a nezištnost, s jakou ji hlásali věrozvěstové Cyril a Metoděj. Kvůli tomu zde byl zřízen exerciční dům arcibiskupem Stojanem a téměř po celý rok se zde střídají na týdenním duchovním cvičení stovky křesťanů. Předkládáme k úvaze několik témat z letošního podzimu.

EXERCICIE NA VELEHRADĚ

„Růst“ ve víře.

Víra je proces, který podléhá neustálým změnám. Tento proces se uskutečňuje z Boží iniciativy a jako důsledek odpovědi člověka. Bůh obtížnými situacemi podrývá (!) naši dosavadní odevzdanost, aby v důsledku zkoušek dodal tomuto odevzdání patřičnou dynamiku. Vnitřní i vnější těžké situace vyžadují naše obrácení.

Pokud ve víře nerosteme, může se víra stát zakopanou hřivnou, ale Bůh to nedovolí. Nechce, aby naše víra ustrnula. Dopouští obtížné situace, které nás ustavičně stavějí před nutnost volby. Vedou buď ke krizi víry anebo k jejímu zřetelnému prohloubení. Naše víra se neustále mění. Před rokem jsi věřil jinak – pokud jde o intenzitu tvé víry – a za rok budeš věřit také jinak. Proto je tak velmi důležitá otázka, zda tvoje víra roste nebo se vytrácí.

Obrácení není ani tak jednorázový úkon jako spíš proces. V tomto procesu se odchylujeme od zla a přikláníme se k Bohu. Odvrat od zla není pouhým odchýlením od hříchů, ale rovněž odvrat od jejich pramene, kterým je moje chorobná sebeláska.

Pokračování příště

7. biskup litoměřický - reformátor školství **Jan Ferdinand Kindermann, rytíř ze Schulsteinu**

Na Šluknovsku, odkud pocházela celá řada biskupů, se v obci Království narodil v rodině obchodníka s plátnem 27. září 1740 Jan Ferdinand. Rodina byla hluboce duchovně založena. Dva starší synové se stali řeholníky, jeden cisterciákem, druhý benediktinem, a působili na území dnešního Polska. Jan Ferdinand byl přijat jako choralista do augustiniánského kláštera v Zaháni. V Praze vystudoval teologii s titulem ThDr., na studia si vydělával jako kostelní hobojsista. Pak se stal farářem v jihočeských Kaplicích.

Kindermann sepsal pro monarchii reformní školská statuta. Podle nich se měly ve všech sídlech farností zřizovat tzv. triviální školy, v nichž se vyučovalo v mateřské řeči žáků. Obsah výuky tvořila soustava předmětů - náboženství a tzv. **trivium**: čtení, psaní a počítání. Na ně navazovaly tzv. hlavní školy s dalšími předměty, ovšem jen v němčině. V Žitenicích u Litoměřic Kindermann založil první odbornou zemědělskou školu v celém Rakousku. Kindermann velice rád pobýval v Žitenicích i v nedaleké poustevně Skalici přeměněné na letohrádek.

Kindermann se podílel i na některých radikálních josefinských reformách, a to byla likvidace např. literátských bratrstev nebo zřízení chudinského ústavu v Praze. Ačkoli nadále zůstal členem duchovní komise v Čechách, ubíral se jeho myšlenkový vývoj již tak radikální cestou, že koncem roku 1792 vstoupil do zednářského řádu - do pražské lóže „Pravda a Jednota“. (Když bylo v roce 1794 zednářství oficiálně zakázáno, byl již Kindermann čtyři roky litoměřickým biskupem.) Jeho osobnost byla tak jednoznačná, že se svěcení neúčastnil nikdo ze sídelních biskupů v českých zemích. To nepřímě dokazuje, že Kindermann byl nejen přesvědčeným josefinistou, ale i podezřelým z členství v **zednářské lóži**. Nedůvěra vysokého kléru byla trvalá a Kindermann byl posuzován spíše jako vysoký státní úředník než jako katolický biskup. To se ostatně brzy potvrdilo.

Za litoměřickou katedrální kapitulou vítal nového biskupa Vavřinec Slavík,

kapitulní děkan a současně generální vikář (zůstával věrný zemřelému Valdštejnovi a měl značný odstup od josefinistů, o zednářích pak ani nemluvě). Na jeho latinské uvítání odpověděl Kindermann německy. Tak ve Svatoštěpánské katedrále poprvé zazněla němčina. Je to jeden z prvních oficiálních dokladů **rostoucího národnostního napětí** v Čechách. Klérus mu vyčítal jednoznačně kladný vztah k Habsburkům, některé jeho reformní snahy byly však přijímány velmi kladně.

V roce 1799 byl raněn mrtvicí, po níž přestal mluvit. Následující rok ale svou vůlí překonal zdravotní potíže a znovu začal kázat. Zemřel 25. května 1801 v biskupské rezidenci a jako první biskup byl pohřben na novém lito-měřickém hřbitově, který sám vysvětil roku 1791.

Biskup Kindermann patří jistě k významným tehdejším osobnostem, zvláště v oblasti školských reforem, ale nelze pominout i to, že svými postoji podstatně přispěl k zostření česko-německých vztahů v zemi.

Podle J.Macka

Vánoční zamyšlení

„Ježíš Kristus, Boží Syn, se dnes narodil v Betlémě judském. Hlas veselí zazněl v naší zemi, hlas jásání a spásy v příbytcích hříšníků: radujte se, hory, slyšte, nebesa, a poslouvej, země, žasni a jásej, veškeré tvorstvo: ale především ty, člověče: Ježíš Kristus, Boží Syn, se dnes narodil v Betlémě judském. Kdo má tak kamenné srdce, aby jeho duše neroztála při těchto slovech? Co sladšího mohlo být zvěstováno? Co radostnějšího pověděno? **Ježíš Kristus, Boží Syn, se dnes narodil v Betlémě judském.**“

Postavme se v duchu před betlém a zkoumejme, co je zde důležité a jaký to má význam pro naši víru. Najdeme zde Pannu Marii, svatého Josefa, volka a oslíka. Ovšem centrem betlému a historicky nejstarší věcí v něm jsou **jesličky**. O jeslích se také mluví v evangeliu (v krátkém příběhu narození hned 3x). „Jesle s dítětem“ jsou znamením, podle kterého mají pastýři najít Ježíše. Normálně děti spí v kolébce nebo v postýlce. Jesle jsou v této souvislosti obraz Božího milosrdenství. **Pastýř dává do jeslí to, čím chce svůj dobytek nakrmit.** Bůh položil do jeslí sám sebe. Ne nadarmo říká Ježíš při poslední večeři – Kdo jí mne, bude mít život věčný. Církev koná v poslušnosti Kristův příklad a slaví toto tajemství naší spásy při mši svaté. Mimochodem – město Betlém znamená v překladu – „dům chleba“. I když nevíme přesně do detailu, jaké to bylo při Vtělení a Narození Ježíše Krista, můžeme říct, že **Bůh vstoupil do našich dějin** – „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ a že Bůh k nám chce mluvit lidskými rty, chce nás mít rád lidským srdcem. A to je úžasná věc. A znamená velké Boží štědrosti.

P.Mirek

Myšlenka hospice vychází z úcty k člověku jako jedinečné a neopakovatelné bytosti, a z jeho potřeb: biologických, psychologických, sociálních a duchovních. V hospicích je akcentován duchovní rozměr péče, který obyčejně v nemocnicích chybí. Proto jsou standardně jako součást profesionálních týmů v hospicích navíc přítomni sociální pracovník, psycholog, teolog. Přijímaní jsou ovšem všichni nemocní bez ohledu na vyznání. Podobně je to i s personálem. V Čechách i na Slovensku jsou zakladateli hospiců církve nebo řády.

Hospic je specializované zařízení, poskytující tzv. **paliativní péči**, tedy péči zaměřenou na úlevu od bolesti, kterou postupující nemoc přináší, na rozdíl od standardní lékařské (kurativní) péče zaměřené na léčbu nemoci. Paliativní péče zahrnuje i péči o rodinu nemocného, a to v období pre finem, in finem, i post finem. K otázce eutanázie má jednoznačně vyhraněný postoj: **Pomáhat v umírání ANO, pomáhat k smrti NE.**

Hospicová péče se rozděluje do tří forem:

1. Domácí hospicová péče
2. Stacionáře - denní pobyty
3. Lůžková hospicová péče

Hospic nemocnému garantuje, že

- nebude trpět nesnesitelnou bolestí
- bude vždy respektována jeho lidská důstojnost
- v posledních chvílích nezůstane osamocen

Kdo může v hospici pracovat? Mimo vysoce odbornou dovednost ve svém povolání to musí být lidé, kteří mají skutečně a bezvýhradně rádi lidi. Současně to jsou lidé, kteří jsou vyrovnáni se svou vlastní konečností, smrtelností. Důležitou částí týmů hospicové péče jsou i **dobrovolníci**. Především se musí učit trpělivě **naslouchat** a být pro druhého celou svou osobností přítomni. Ani nevyslovená prosba by neměla být přeslechnuta. Nejbližší hospice najdeme v Mostě a v Litoměřicích. Více: www.hospice.cz

**Zakladatelka hospiců v ČR
MUDr. Marie Svatošová
při přednášce v Senátu**

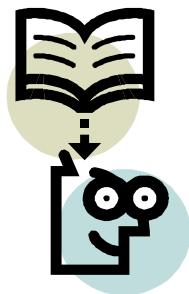
Hospic v Mostě

Požehnané vánoce
a hojnost všeho dobrého
přeje Děkanství Jirkov!

Knihy z jirkovské farní knihovny - k zapůjčení KNIŽNÍ TIP

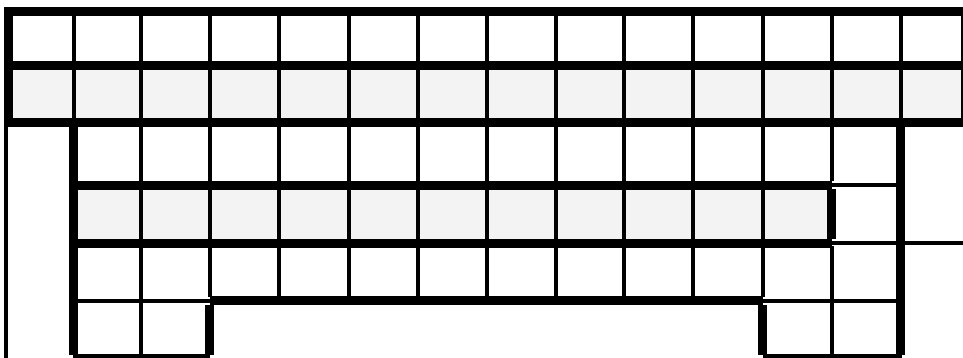
Na minutu s Ladislavem Kubíčkem (Marie Svatošová) **PŘITAHUJI?**

Krátká zamyšlení na různá praktická témata. Nejsou delší než zde nabízený úryvek. Vhodné pro každodenní rozjímání.

Splynout se svým Ženichem

Svatý Jan od Kříže říká, že máme usilovat o přetvoření se v Boha, čili o splynutí se svým Ženichem. V tom vidí základ duchovního života. Mystika není nic jiného než duchovní život založený na zkušenosti, skutečné prožívání vztahu k Bohu. Je to prakticky a ve všech důsledcích prožívaný život s Kristem jako se svým Ženichem. „Láska vytváří podobnost mezi milujícím a milovaným. Miluješ-li Boha, přetváříš se v Boha“, říká svatý Jan od Kříže. I v manželství jde o splynutí duší (sexuální splynutí je něco jiného). Sjednocení s Kristem ukřižovaným je podmínkou sjednocení s Kristem zmrtvýchvstalým. „Do tvých rukou odevzdávám svého ducha,“ modlí se Kristus před smrtí—“svého ducha“ znamená Ducha svatého. Tím ho dává k dispozici celému světu! Křížem se uskutečňuje Kristův příslib, že nám pošle svého Ducha se všemi jeho dary. Zkusme to domyslet. Pak se ztratí bolest kříže. Přijetím kříže se stáváme nositeli Ducha svatého a jeho darů! Bez kříže to nejde.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

1. TEN	8. PANENSKÉ VĚNO
2. KARETNÍ VÁSEŇ	9. KRAJÍC
3. ČÁSTI STOLŮ	10. HVĚZDA
4. KALUŽ	11. PRACOVITÍ
5. NOPKA	12. NAŠE KRAJSKÁ METROPOLE
6. ČÁST OLTÁŘE	13. POZEMSKÉ MAJETKY (biblicky)
7. TA EXISTUJE	14. AD ACTA (zkr.)

NÁPOVĚDA: ARIEL, VÍNEK, MENZA, TRNOŽE

Tajenka: nejvýznamnější svátek v prosinci. *Autorka: J.Jermilová*

Test: svatí v měsíci prosinec

1. Biskup z turecké Myry, po jeho vzoru se obdarovávají děti. (6.12.)

A) Martin B) Jeroným C) Mikuláš D) Bonifác

2. Mučednice raněkřesťanské doby, „noci upije, dne nepřidá“ (13.12.)

A) Cecílie B) Lucie C) Anežka Římská D) Anastázie

3. Jáhen, ukamenovaný na rozkaz Šavla. Chodí se po koledě. (26.12.)

A) Štěpán B) Adam C) David D) Dominik

4. Papež, den jeho svátku je poslední v občanském roce (31.12.)

A) Bohumil B) Jan Pavel C) Benedikt D) Silvestr

Znáš dobře postavy Bible?

Povoláním byl vrchní celník. Žil v Jerichu. Byl velmi bohatý, ale byl lakomec. Protože byl malé postavy, vylezl si na strom, aby uviděl Ježíše. Ježíš ho vyzval, aby slezl dolů, a poctil jeho dům svou návštěvou. Tento celník se obrátil a polovinu svého majetku rozdál chudým!

Doplnění: vačkar: narození Krista Boží živení Test: 1C 2B 3A 4D Postava: Zacheus

Laické sdružení svatého Dominika v Jirkově - příběhy z historie

Ze života bratří - Loďka bez vesel.

Dva bratři würzburgského konventu v Německu vyšli kázat. Přišli k jakési řece. Na druhé straně viděli loďku, ale nikoho v ní. Viděli také, jak se lidé scházejí do kostela, protože byl svátek. Když nebylo vůbec nikoho, kdo by je převezl, řekl jeden z nich loďce: „Přepluj sem, loďko, ve jménu Krista, jehož toužíme kázat!“ Ihned k nim, poslouchajíc Krista, připlula nikým nepoháněna, ačkoliv byla řeka velmi prudká.

Když vstoupili do loďky a nenašli vesla, zahlédli po svahu přicházet asi osmiletou dívku s veslem na rameni. Přihopsala k loďce, převezla je a ihned zmizela. Bratři vzdali Bohu díky a kázali dychtivému lidu slovo Páně.

Bratr pokoušený k odchodu z řádu.

V neapolském konventu jeden bratr, těžce pokoušený k vystoupení z řádu, měl vidění, že stojí mezi bratry, kteří byli oděni bělostným rouchem a mocným hlasem zpívali responsorium: Neopouštěj mne, svatý otče. Pán na to odpovídal: „Ne já tebe, synu, opouštím, nýbrž ty mne.“

Když procitl, shledal, že je uklidněný. Vzdal díky Bohu a zůstal upevněn v řádu.

Š p i n a v é n o h y - Jsou-li bosé nohy v bezprostředním kontaktu se zemí

– a Dominikovy nohy často byly – většinou se ušpiní. Pokud se zdráháme kázat ze strachu, že nás lidé nebo světské instituce znečistí, neplníme úkol, který nám dal sám Bůh. Připomeňme si slova sv. Augustina: Ano, vaše nohy se při chození zašpiní, ale cožpak ten, který umýval nohy svým učedníkům, neumyje s velkou něžností nohy také nám?

C h o d i t k o n t e m p l a t i v n ě - A nakonec – výhodou chození pěšky je, že se pohybujeme pomaleji, kontemplativnějším tempem. Dominik často posílal své společníky napřed, aby mohl být sám a myslet na svého Spasitele. Potřeboval zvláštní kontemplativní chvílky přesně tak, jako je potřebujeme i my. Dnes je cestování příliš rychlé. Je tu málo času „mezi“ – času na zamýšlení, na modlitbu, na to, abychom poodstoupili od hluku a zmatku světa, ve kterém žijeme. Nebude trvat dlouho a uvědomíme si, že nekráčíme po dvou nohách lásky. ----

Tolik úvahy o dominikánském charismatu. Biskup Dominik Duka OP tvrdí, že jde v podstatě o snahu - co nejdokonaleji prožívat křesťanství, a k tomu jsme pozváni všichni.

sestavila sestra Zdislava

Lesná leží přibližně 2 km jihovýchodně od Malého Háje a 5 km jihozápadně od Nové Vsi v Horách, jejíž je osadou. Nachází se v extrémní poloze přímo na hřebenu Krušných hor na vrcholu stejnojmenného návrší (914 m). Z původní vesnice, která měla v roce 1847 devětadvacet domů a 195 obyvatel, zůstaly stát pouze čtyři objekty. Z nich nejznámější je **horský hotel** Lesná — místo vhodné k aktivnímu i pasivnímu odpočinku a jako východisko turistických cest.

První zpráva o Lesné pochází z roku 1564, kdy je zmiňována v zakládací listině Nové Vsi v Horách. Lesná patřila na rozdíl od Malého Háje a Rudolic k panství Jezeří, tedy Lobkovicům. Původně se osada zřejmě podle charakteru zástavby jmenovala Langendorf (Dlouhá ves), později Saltz-Ladung a od konce 18. století jen Ladung. Jméno Lesná je až novodobé a osada jej dostala podle své polohy. V období před druhou světovou válkou se Lesná stala významným střediskem **české turistiky**. Po válce se osada postupně vylidnila a většina domů zanikla.

V minulosti zde bývala **kaple se zvoníci** z roku 1912 a za ní hřbitov. Obojí vzalo za své někdy po druhé světové válce, i když obvodové zdi hřbitova jsou v terénu dosud patrné. V místech, kde bývali pohřbíváni obyvatelé Lesné, stojí nyní dva vysílače a bývalá márnice slouží rovněž radiokomunikacím.

V katastru Lesné padli v květnu 1945 dva neznámí vojáci Rudé armády. Byl postaven památník z žulového kamene s vytesanou pěticípou hvězdou a datem. Kámen je dnes spadlý, obklopený železným plůtkem s řetězy a hvězda a datum jsou zvýrazněny červenou barvou.

Po pravé straně silnice směrem do Rudolic, se nachází rašeliniště Na spáleníšti (Brandheide, na nových mapách Na Močále) o rozloze 13,5 ha. Pramení zde Telčský potok.

Citát na prosinec:

"Krásní mladí lidé jsou hříčky přírody, ale krásní staří lidé jsou umělecká díla."

J. W. Goethe